

MIRJAM HILDEBRAND

**GRUWELIJK
SPEL**

kluitman

HOOFDSTUK 1

'A'ls jij mij was, wat zou je dan doen?' vraag ik.
'Dat zullen we nooit weten,' zegt Nora. 'Want ik ben jou niet.'

'Doe niet zo flauw. Dat is echt weer iets voor jou om te zeggen.'

Noor lacht naar me zoals alleen zij dat kan. Met het puntje van haar tong tussen haar tanden.

Ik steek mijn tong ver naar haar uit. 'Ik wil het. Maar mijn ouders gaan die handtekening nooit geven. Dan moet ik die van mijn vader namaken.'

'Daantje.' Ze raakt mijn hand aan. 'Ik zou het niet doen.'

Eigenlijk wist ik het antwoord al. Noor doet nooit iets wat haar ouders niet goed zouden keuren.

'Maar ik ga het toch doen.'

Ze knikt. 'Want jij bent mij niet.'

'Je kent me te goed.' Ik wapper met het affiche. 'Maar word je dan wel een van mijn teamleden? Dan hoef je niet in een kist te liggen.'

Noor kijkt bedenkelijk. 'Geef nog eens.'

Nur 284/W071901

Bisac YAF062000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXIX Tekst: Mirjam Hildebrand

Omslagontwerp: Sproud

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Ik reik haar het al verfrommelde blad aan. Aron heeft het me gegeven, Nora's vriend. 'De ultieme *dare*,' had hij erbij gezegd.

Doe mee aan de

FEAR FEST 24-UUR DOODSKIST DARE!

Durf jij 24 uur lang in een doodskist te liggen?

Pretpark Joyride viert zijn 24-jarig bestaan tijdens Fear Fest met de '24-uur Doodskist Dare'. Halloween is nog nooit zo eng geweest!

Zes kandidaten worden uitgekozen om 24 uur lang in een doodskist door te brengen. Als kandidaat neem je een team van drie vrienden mee. Samen met hen voer je in het pretpark opdrachten uit, waarmee punten worden verdiend. De challenge loopt van zaterdag 13 oktober, 13:00 uur, tot uiterlijk zondag 14 oktober, 19:00 uur. Als jij denkt dat je 24 uur lang in een doodskist kunt doorbrengen én vijf parkopdrachten succesvol met je team kunt uitvoeren, vul dan het registratieformulier in! Dit evenement vindt plaats in Pretpark Joyride.

WAT JE KUNT WINNEN:

- € 1000
- Twee Gouden Pasjes voor een heel seizoen Joyride.

SPELREGELS:

- Iedereen die voordat de 24 uur voorbij is uit de doodskist komt (los van de toilet-pauzes en de opdrachten), ligt uit het spel.
- Jij wordt op vijf momenten uit je doodskist getrokken om samen met je team een opdracht uit te voeren. Geven al je teamleden op, dan heb jij verloren. Verdienen jullie de meeste punten, dan hoef je minder minuten in de kist te liggen en win je de challenge.

VEREISTEN VOOR DE DOODSKISTBEWONERS:

- 16 jaar of ouder zijn. Beneden de 18 jaar een getekende toestemmingsverklaring van een ouder. Een identificatiebewijs met foto is verplicht.
- Geen medische aandoening hebben die het verblijf tot een gevaar voor de gezondheid kan maken.
- Ondertekenen van een eigen-risicoverklaring bij aankomst.
- Zelf kussen en dekbed meenemen.

JOYRIDE BIEDT:

- Maaltijden en snacks.
- Zo nu en dan bezoekjes van onze Fear Fest Freaks.
- Te allen tijde toezicht van iemand uit de Joyride-organisatie.
- Oplaadpunten voor je mobiel.

REGISTRATIE:

Deelnemers worden gekozen op 4 oktober en moeten 6 oktober voor het einde van de dag laten weten of ze daadwerkelijk aanwezig zullen zijn.

‘Dus jij gaat echt 24 uur in een doodskist liggen?’

Ik knik.

‘Je bent gek.’ Noor schudt haar donkerbruine krulhaar los.

‘En tussendoor mag ik eruit om opdrachten te doen samen met mijn drie teamleden.’

‘Enge opdrachten?’ vraagt ze met een haarelastiekje tussen haar tanden geklemd en haar haren strak naar achteren getrokken.

‘Dat staat er niet. Maar het is natuurlijk Halloween en je moet wel wat durven.’ Ik wrijf over de tattoo op mijn pols. De ‘tree of life’ die ik heb laten zetten op de dag dat ik hoorde dat de oncologen mijn moeder niet meer konden genezen en haar alleen nog een levensverlengende chemo konden bieden.

‘Waarom zou je het willen? In die doodskist liggen, bedoel ik. Die opdrachten zijn misschien wel leuk, maar dat liggen in die kist...’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik ben er niet bang voor.’

‘Brrr,’ rilt Noor.

Er schiet een zwaar gevoel tussen mijn ribben. Is dat het? Ben ik er echt niet bang voor of wil ik er niet bang voor zijn? Ik weet het zelf niet precies. ‘Wat kan je gebeuren in zo’n kist? Het is allemaal nep.’

‘Ja, maar je ligt daar wel echt.’

Net als dat mijn moeder straks in een kist ligt. Dood. Koud. Kil. Ik knipper stevig met mijn ogen om het beeld weg te krijgen. Zou zij daar ook over nadenken?

‘Die prijs is wel mega.’ Noor vouwt het blad dubbel, strak onder de zinnen over de prijzen. ‘Duizend euro. Dat geld kun je wel gebruiken voor je Fiji-plan.’

Als ik denk aan Fiji zink ik weg in de geruststellende azuurblauwe

kleur van het water. Ik zit nu in 5 havo en met de cijfers van nu ga ik dat eindexamen echt niet halen. Maar misschien wil ik dat ook niet eens, want wat moet ik in godsnaam daarna studeren? Die opleiding ga ik toch verpesten. Leeft mijn moeder dan nog? Ik denk het niet. Ik kan echt beter blijven zitten en het examenjaar overdoen. Als ik dan klaar ben met school, ben ik achttien en mag ik naar Fiji. Ik schud een paar M&M’s in mijn hand en bied Noor het zakje aan. ‘In één klap duizend euro verdienen is toch bizar? Van dat geld kan ik het vliegticket betalen.’

‘Ja, wel bijna.’ Noor steekt een M&M in haar mond. Weer een blauwe, net als net. Ze kiest altijd één kleur, die dan helemaal op moet voordat ze aan een andere kleur begint. Het is een van haar ‘regeltjes’.

‘Als je weet dat je daarna naar Fiji kunt, maakt dat extra jaar school ook niet meer zo veel uit,’ zegt Noor. Noor haalt zelf voor alle vakken altijd een acht of hoger. Ik snap niet wat zij op de havo doet. Ze heeft al tig keer aangeboden om me te helpen met leren, maar ik kan het niet zoals zij. Ik word gek van de structuur die zij aanbrengt en de plannings die ik toch niet waar kan maken. Het werkt misschien wel, maar het is zo’n stomme regel om elke keer precies twaalf minuten pauze te mogen houden en dan weer een wekker te zetten voor het volgende half uur.

Ze geeft me het affiche van de Doodskist Dare terug. ‘Maar je hebt dus ook een team nodig.’

‘Aron heeft al gezegd dat hij bij mijn team wil als ik het ga doen. En jij toch ook wel?’

Noor zucht en schudt haar hoofd. ‘Wat zeg ik dan tegen mijn ouders?’

‘Dat je met mij af hebt gesproken. Simpel toch?’

‘Dat is toch niets voor mij, daar door zo’n park dolen en weet-ik-veel-wat doen?’

‘Hoe weet je dat nou? Je zegt net zelf dat die opdrachten misschien wel leuk zijn. Please?’ Ik kijk haar smekend aan. Ik weet wat mijn grote blauwe ogen met haar kunnen doen.

Ze zucht. ‘Dus als ik in jouw team zit ben ik tussen de opdrachten door gewoon vrij en Aron gaat ook mee?’

‘Ja, en jij hebt ook geen handtekening nodig. Je kunt gewoon tegen je ouders zeggen dat je bij mij bent die nacht.’

Nora rolt met haar ogen. ‘Pfff.’

‘Dan lieg je niet eens.’ Ik trek haar speels aan haar oorlel.

Ze duwt op het puntje van mijn neus. ‘Oké, dan doe ik het voor jou. En,’ zegt ze verend op mijn bed, ‘een van die twee Gouden Pasjes is voor mij.’

‘Deal. Jij kent daar toch die vriendin van de basisschool? Kan zij ons niet vertellen wat de opdrachten zijn?’

‘Anne, bedoel je. Wie weet.’ Noor plukt aan het dekbed. ‘Weet je al wie het laatste teamlid wordt?’

‘Daan, we gaan eten!’ roept mijn vader van beneden.

Ik sta op van mijn bed. ‘Wil je blijven eten?’

Noor kijkt opgelucht. ‘Mijn ouders eten frituur, dus ik was al van plan mijn eigen salade te maken.’

Ik ben allang blij dat Noor geen calorieën meer telt, maar het is nog steeds overdreven hoeveel zij met gezond eten bezig is. En dat met haar altijd slanke lijf.

‘Ik vraag wel of er genoeg is,’ zeg ik onderweg naar de trap. ‘En nee,

ik heb nog geen idee wie ons laatste teamlid moet worden.’

Beneden ruikt het naar weeïge biologische groenteprak. Mijn vader kookt sinds twee maanden ineens supergezond. Alsof goed eten longkanker kan genezen.

Mam zit al aan tafel met haar asgrouwe gezicht. De zuurstoftank hangt als een trouwe vriend naast haar. Haar knokige benen zijn in een joggingbroek gestoken. Niels ligt op de bank te gamen en papa zet een pan op tafel.

‘Ha Nora, blijf je mee-eten?’ vraagt mijn moeder met een zwakke glimlach.

‘Als jullie genoeg hebben?’

‘Zeker,’ antwoordt mijn vader. ‘Ik heb al een kipfilet extra gebakken.’

‘Dan bel ik even mijn ouders, oké?’ Nora verdwijnt naar de gang, om een paar minuten later aan te schuiven.

‘Wat hebben jullie gedaan vandaag, meisjes?’ vraagt mijn moeder terwijl mijn vader haar een minibeetje van het groenteprutje opschept. Meer krijgt ze niet weg door de medicijnen.

‘Niets bijzonders. We hebben les gehad, huiswerk gemaakt en gekletst.’ Ik laat achterwege dat ik twee onvoldoendes terug heb gekregen.

Nora vertelt nog iets over de biologieles en daarna valt het stil. Ik zou best willen vragen hoe mijn moeders dag was, maar ik weet toch dat ze alleen maar op het bed in de kamer heeft gelegen, tien minuten buiten is geweest en zes hoestaanvallen heeft gehad.

Niels eet met een lang gezicht zijn bord leeg en probeert elke blik te vermijden.

‘Wat is er met jou aan de hand?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Niets.’

‘Niels mag van ons niet naar een feest waar hij graag heen wil. Als veertienjarige zien we hem niet naar een zestienplusfeest gaan,’ zegt mijn vader.

Niels gooit zijn vork met een kletterend geluid op zijn bord en schuift zijn stoel woest naar achteren. ‘Het is een FRIS-feest en al mijn vrienden gaan!’

‘Je mag van tafel, Niels. Je moeder en ik hebben ons besluit genomen en je al verteld waarom, dus daar heb je het mee te doen.’

Niels stuift de gang op en ik denk aan het Fear Fest-toestemmingsformulier, dat ik dus echt nooit ondertekend krijg. Normaal is mijn vader niet zo streng en standvastig. Meestal doet hij aan tafel wel een goed woordje voor ons, maar nu wil hij zeker aan mijn moeder laten zien dat ze zich geen zorgen hoeft te maken. Dat het bezorgdheidsregime ook in stand blijft als zij er niet meer is.

Het toetje is yoghurt of vla met fruit, zoals gebruikelijk. Daarna ruimen Noor en ik de vaatwasser in, terwijl mijn moeder hoestend de helft van het eten weer uitspuugt in de wc. Ik kan het niet aanhoren, want ik kan niets doen om het te voorkomen, dus ik zet de muziek op mijn telefoon wat harder.

Noor geeft mij een kopje aan. ‘Zal ik de spullen aangeven en dat jij ze in de vaatwasser zet? Die spalk mag niet nat of vies worden.’ Ze wijst op haar duim.

‘Prima.’ Nora heeft een duimblessure opgelopen met turnen. Het valt me niet eens meer op, want ze verrekt of overbelast om de haverklap iets. ‘Wel heel irritant om je rechterhand niet goed te kunnen gebruiken als je rechtshandig bent.’

Noor knikt. ‘Vooral voor iemand zoals ik, die altijd alles op dezelfde manier wil doen.’

‘Als je het zo bekijkt, is het alleen maar goed voor je.’

‘Pfff.’ Noor rolt met haar ogen en geeft me een bord aan.

Ik leun wat dichterbij haar toe. ‘De handtekening van mijn vader is het makkelijkst na te maken,’ fluister ik. ‘Ik ga straks meteen dat onlineformulier invullen en het toestemmingsformulier downloaden, dan kan ik me ook niet meer bedenken.’

Noor brengt haar hoofd wat dichterbij het mijne. ‘Wat denk je van Stan?’

‘Stan, “Kroegstan”?’

Noor knikt.

‘Nou, die vind ik dus best leuk, anders had ik niet met hem gezoend, maar hij is waarschijnlijk een vette player, want hij heeft niets meer van zich laten horen en...’

‘Dat je knalverliefd op hem bent, had ik de laatste weken wel door,’ onderbreekt Noor me.

Ik lach verontschuldigend naar haar. ‘Ik kan er toch ook niets aan doen dat ik elke dag aan hem denk.’

‘Ik bedoel voor de Doodskist Dare.’

Een theekopje klettert te hard naast een ander. ‘Als teamlid?’

‘Ja.’

‘Misschien geen slecht idee. Die gast durft volgens mij alles.’ Ik denk aan zijn verhalen over afgelopen vakantie: het parasailen en een nachtelijk tochtje door het bos, waarbij hij in zijn eentje een grot in ging en, zo gaaf, allemaal vleermuizen zag hangen. Stan... Zou ik dat durven vragen? ‘Is dat niet een beetje gek? Ik heb hem sinds dat ene

weekend niet meer gesproken. We hebben wel gezoend, maar meer nog niet. Ik probeer hem uit mijn hoofd te zetten, maar het lukt niet. Waarschijnlijk was hij te dronken om het zich goed te herinneren.'

'Hij leek anders vrij helder en ik heb hem de weken daarvoor ook al naar je zien kijken.'

'Bedoel je dat dit zijn strategie is? Niets van zich laten horen?'

Noor haalt haar schouders op. 'Wat maakt het uit. Jij wilt hem heel graag en je krijgt hem niet uit je hoofd. Toch?'

Ik knik.

'Dus je zou het toch al niet laten rusten en dan is dit een goede reden om contact op te nemen. Hij zal zich vast vereerd voelen.'

'Oké, we doen het.' Ik klap de vaatwasser dicht. 'Kom op, naar boven, dan stuur ik Stan een berichtje en vul ik het aanmeldformulier in.'

HOOFDSTUK 2

Vandaag is dé dag! Op 4 oktober om precies twaalf uur kreeg ik een mailtje dat ik geselecteerd ben als een van de Fear Fest Doodskist Dare-deelnemers. Die nacht probeerde ik met mijn dekbed over mijn hoofd te slapen bij wijze van oefening, maar ik kreeg het doodsbenauwd. Daar bij Joyride gaat het vast anders. Ik moet het kunnen, want ik ga niet eens dood, dus er is niets om bang voor te zijn.

Ik weet echt niet welke kleren ik aan moet, want het moet wel lekker liggen, maar ik wil er ook niet letterlijk als een dooie uitzien.

Klaar voor? appt Noor.

Ik heb megaslecht geslapen 😞. Geprobeerd in de ochtend nog wat bij te slapen, maar dat werkte niet.

Komt goed. Je mag straks voor eeuwig slapen 😊.

Haha, heel grappig. Zie ik je bij de ingang om 11.20?

Ja!

Oké, niet langer nadenken. Ik kies voor mijn lekkerst zittende spijkerbroek en een zwarte trui. Nu nog ongezien mijn dekbed en kussen

meenemen. Die heb ik normaal ook niet bij me als ik bij Nora ga slapen. Ik kan beter voor het winterdekbed gaan, dat ligt opgerold in de kast en dan zien ze tenminste geen leeg bed. Bovendien is het warmer en dat kan ik vast gebruiken. Ook trek ik het logeerkussen onder mijn bed vandaan en stop ze samen in een grote tas.

‘Doei pap, ik ga dus naar Nora,’ zeg ik met mijn normaalste stem.
‘Ho even.’

Het bloed stijgt naar mijn wangen. Is mijn tas toch te verdacht groot? Heeft hij een bewijs gevonden dat ik naar Fear Fest ga? Ik heb de aanmeldformulieren na het inscannen toch gelijk buiten bij het oud papier gegooid?

‘Geef je moeder nog even een dikke knuffel. Ze krijgt vandaag haar laatste chemo.’

Ik zet mijn tas tegen de voordeur en ontspan mijn strakke armspieren. ‘Tuurlijk.’ Mijn moeder ligt op bed in de woonkamer. ‘Sterkte, mam,’ zeg ik in een omhelzing. Ze trilt een beetje, en soms denk ik dat dat komt omdat ze bijna geen kracht meer heeft. ‘Ik eh... ik denk aan je.’ Waarom mijn moeder? Waarom die kloteziekte, die langzaam maar toch heel doelgericht van haar wint? De chemo is als een laatste stap opzij, terwijl ze toch al schaakmat staat. Ik duw het machteloze gevoel weg en haast me naar mijn fiets.

‘Hèhè, daar is onze doodligger,’ zegt Aron. Ze staan gedrieën klaar op de afgesproken plek; Aron, Nora en Stan. Stan had meteen ja gezegd op mijn vraag. Daarna heb ik hem alleen via WhatsApp gesproken, wat dus betekent dat ik hem nog steeds voor het laatst heb gezien toen we stonden te zoenen tussen de jassen van Club Never. ‘Hé.’ Ik

zwaai knullig, ook naar Stan, die nonchalant met zijn handen in de zakken van zijn hoody staat. Ik dump mijn fiets en begroet Nora met een knuffel. Aron buigt zich voorover voor een luchtige kus op mijn wang. Bijna twee meter is die gast.

Stan steekt zijn armen naar me uit. ‘Knuffel dan maar?’

Ik glimlach en omhels hem. Hij ruikt naar kerst, een soort dennengeur, en zijn lichaam zo dicht bij het mijne geeft een stroomstootje door mijn ruggengraat.

‘Leuk je weer te zien,’ zegt hij.

‘Tof dat je meedoet.’

‘Ach ja, *live a little*.’ Hij knipoogt.

Samen lopen we de rij voorbij, want ik mag me melden bij een aparte balie. Een zombie houdt een Fear Fest-bord omhoog met een timerfunctie. ‘24 uur’ staat er op de teller. Daaronder een plaatje van een doodskist.

‘Moet ik me bij jou melden?’

De zombie gaapt me aan met lege ogen en een opengesperde mond. Langzaam schudt hij zijn hoofd en wijst naar de balie verderop.

Daar overhandig ik de formulieren. ‘Ha Daantje, goed dat je er bent,’ zegt een aan mij gekoppelde parkmedewerker. Hij heet Ronny en draagt de stomme rood-gele Joyride-outfit. ‘Ik zal jullie even voorstellen aan de overige deelnemers.’ Hij wenkt ons naar een pad, waar een rood-witte ketting de boel afscheidt van de rest van het park. Hij opent de beugel en we lopen over een pad dat bestaat uit losliggende houtjes. Ze zijn een beetje zompig door de regen van gisteren.

We komen aan bij een gebouw dat eruitziet als de woning van Dracula, met daarvoor een veld met picknicktafels. Op de stenen

trap die naar de deur van het pand leidt, staan en zitten verschillende mensen. Een paar jongeren en ook mensen van in de veertig en vijftig. Zelfs een grijsaard met een baard en een fleecvest aan.

‘Dit is de andere doodskistbewoner van beneden de achttien.’ Ik volg Ronny en zie dat Noor met me meeloopt. Ze heeft een enorm volle rugzak mee. Alsof zij 24 uur in een kist gaat liggen. Ze zwaait naar Anne, het meisje dat hier werkt en dat ze kent van de basisschool. Ik heb helemaal niet meer gevraagd of Nora nog heeft geprobeerd de inhoud van de opdrachten bij haar los te peuteren.

Plotseling kijk ik recht in de ogen van Chantal. Ze staat klaar met uitgestoken hand en een valse lach op haar gezicht. Wat doet zij nou hier?

Ik geef haar een hand en doe net alsof ik er totaal geen probleem mee heb. Achter haar staan drie sletterige meiden die ik herken als vriendinnen van haar, maar die ik liever ontwijk. Sinds een paar weken kijken zij en vooral Chantal giftig naar me als ik ze tegenkom op school. Ze dringen voor in de kantine en duwen me aan de kant. Ik heb een keer durven vragen wat hun probleem is. ‘Mijn probleem is dat jij bestaat,’ had Chantal me in mijn gezicht gespuugd.

‘Wat leuk dat jullie ook meedoen,’ zegt Nora op sarcastische toon.

‘En dit is Ton met zijn team,’ hoor ik Ronny zeggen. Pfff, gelukkig lopen we door en ik maak kennis met de baardman en de andere aanwezige deelnemers.

Ik sta net weer bij mijn team, als iemand met een microfoontje op zijn kraag het woord neemt. ‘Welkom, deelnemers van de Fear Fest Doodskist Dare.’ Hij laat een stilte vallen, alsof hij een hysterisch applaus verwacht, maar iedereen kijkt hem afwachtend aan. ‘Ik hoop

dat jullie voorbereid zijn op een dodelijk enge ervaring.’ Achter hem staat een freak met een wit geschminkt gezicht en dichtgenaaide mond uitdagend zijn mes te slijpen, en een zombie staart ons verdwaasd aan. Nou, als dit het is, kan ik het wel aan en maak ik me meer zorgen om de aanwezigheid van Chantal. Die is hier op het moment de grootste freak.

‘De teamleden van de doodskistbewoners heb ik straks onder mijn hoede. De deelnemers van de Doodskist Dare worden dan door hun begeleider naar hun kist gebracht.’ De spelleider wijst naar de ingang van het Dracula-gebouw. Het staat geheimzinnig in de schaduw en ik kan alleen maar raden hoe het er van binnen uitziet, maar ik stel me raamloze, donkere en stinkende kamers vol freaky attributen voor, met in het midden onze doodskisten. Ik duw mijn nagels in mijn vuisten. Als ik die kist eenmaal heb gezien is er niets meer aan de hand, dan zal ik ervaren dat het gewoon een makkelijk, stom spel is.

‘Om één uur precies zullen zij in hun doodskist liggen en start de timer voor ieder van jullie.’ Hij wijst op een zombie met een timerbord. ‘Voor nu wil ik jullie graag een overzicht van alle opdrachten geven en de puntentelling doornemen. We gaan aan de picknicktafels zitten. Er is warme chocomelk, koffie en thee bij de buitenbar. Als iedereen zit barst ik los, tot je er dood bij neervalt.’ Hij lacht om zijn eigen stomme grap.

De buitenbar lijkt op een koek-en-zopientent. Ze hebben wel hun best gedaan.

‘Voor mij sowieso koffie,’ zegt Stan. ‘Die kan ik wel gebruiken na gisteravond.’ Nu ik erop let klinkt zijn stem schor. Hij is vast weer in Club Never geweest. Zou hij nu met een ander meisje hebben staan zoenen?